

BveiF

Osmo Maksimainen

BveiF

BveiF

Osmo Maksimainen

© 2024 Osmo Maksimainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8217-0

1.

Oli elokuun lopun lämmin aurinkoinen aamupäivä, mutta syksyn merkit olivat jo luonnossa selkeästi näkyvissä. Yöt olivat pimeitä, viileitä ja sumuisia. Puut lehtiensä värimuunnoksilla kertoivat jo valmistautuvansa tulossa oleviin kylmempiin ja pimeämpiin vuodenaikoihin. Läheisellä pellolla pääskyt istuivat sähkölangalla terävä nokka kohti etelää odottaen ihmismielen ymmärryksen yläpuolella olevaa merkkiä singahtaa siivilleen ja lentää kohti vaistonsa kertomia lämpimämpiä seutuja.

Varikset nuokkuivat pellon laidassa olevien mäntyjen oksilla, mutta eivät mitenkään kyenneet kertomaan, johtuiko heidän apeannäköinen olemuksensa kaukomaan kaipuusta vai jokapäiväisistä ruoan haun ongelmista. Ehkä evoluutio antaessaan heille pitkien matkojen siirtymisiin huonosti soveltuvan hitaan ja raskaan näköisen lentotaidon tarkoittikin heidät paikallislinnuiksi ja säästi tuolta tunteelta.

Ihminen itsensä luomakunnan kruunuksi korottaneena – ehkä juuri siitä syystä – on evoluutiossaan päässyt jo niin pitkälle, että osaa kaivata aina sellaista, mitä juuri sillä hetkellä hänellä ei satu olemaan. Niinpä kesän jälkeen hän muuttolintujen lähtöä katsoessaan laulaa nostalgian kaihossaan kaipaustaan päästä niiden mukaan, mutta joutuu kuitenkin siivettömänä tyytymään maan kylmän kahleisiin.

Kun ihminen oikein yrittää, pystyy hän syksyisinkin todistettavasti ainakin hetkellisesti keskittymään myös muuhun kuin kaukomaille kaihoamiseen. Tällainen hetki lienee ollut

sillä uuden kuntayhtymäpohjaisen ammattioppilaitoksen johtoryhmän kuusikolla, kun se aloitteli historiansa ensimmäistä kokousta. Sen tarkoituksena oli tutustuttaa johtoryhmän jäsenet alustavasti toisiinsa, sopia työtavoista, käydä syksyn työtehtävät läpi ja tehdä niille aikataulut.

Historian hämärään katoava vanha järjestelmä oli aikansa tuotos, eräänlainen itsenäisten oppilaitosten yhteisö, jossa jokaisella oppilaitoksella oli oma paikallinen hallinto. Menneinä vuosikymmeninä oli maakuntaan rakennettu oppilaitosverkostoa *Kansalaislaulun (Joka niemeen, notkohon, saarelmaan koulun tahtoisin pystyttää)* hengessä. Tuon seurauksena nyt oli käsissä paljon vajaalla käytöllä olevia tiloja, paljon hallintoa, päällekkäisiä toimintoja, kirjavia toimintatapoja ja keskinäistä kinastelua hupenevista resursseista. Turhan kauan vain kesti noiden tosiasioiden tunnustaminen, tosin normaalia kai se on poliittisen hallinnon ollessa taustalla. Nyt, uuden valtuustokauden alussa ja entisen kuntayhtymän johtajan eläköitymisen myötä, oli sopiva tilaisuus uudistaa järjestelmää.

Vanha organisaatio hoitaisi itsensä finaaliin – tilikauden loppuun – ja uusi uudella nimellä toimiva oppilaitos ottaisi operatiivisen vastuun toiminnasta seuraavan tilikauden alkaessa. Kunnallisen päätöksenteon – valtuusto ja hallitus – jähmeydestä johtuen uuden valmistelua oli tehty jo vuoden alusta alkaen. Myös henkilökuntaa oli osallistettu ja valmisteltu muutokseen kiitettävästi. Tältäkin osin kyseessä oli normaali lopputulos: osan mielestä liikaa ja osan mielestä liian vähän. Noitten väliin jäävä enemmistö ehkä ajatteli, ettei voisi vähempää kiinnostaa.

Mitä uutta varsinaiseen arjen toimintaan tulisi, siitä oli henkilöstön keskuudessa erilaisia käsityksiä. Ainakin se oli uutta, että maakunnan kaikki toisen asteen ammatilliset oppilaitokset – nuoria ja aikuisia koskevat – oli nyt koottu saman katon tai ainakin saman nimen alle.

Nimen valinnan teki kuntayhtymän hallitus henkilöstön keskuudesta tehtyjen esitysten ja äänestyksen pohjalta. Ehdotukset noudattivat kiitettävästi yleistä valtakunnallista oppilaitosmaailman suuntausta, tunnistamatonta vieraskielisyyttä. Edes miss google harvoin tietää, onko niissä taustalla latinan, sanskritin vai aramean kieli, puhumattakaan siitä, että tarkoittaisiko se jotain.

Valituksi oli tullut äänestyksen kolmanneksi suosituin vaihtoehto BveiF. Kovin suurta hämmennystä ei tuo äänestystuloksen ylikävely henkilöstössä kuitenkaan aiheuttanut, koska eivät ne vaalissa enemminkään ääniä saaneet sen suurempia riemukiljahduksia keneltäkään kirvoittaneet. Mitä tuo BveiF tarkoitti tai mistä sanoista se tulee, sitä ahkerasti arvailtiin. Hävyttömiäkin vaihtoehtoja esitettiin. Ehdotus oli tehty nimettömänä, eikä kukaan ilmoittautunut lunastamaan valituksi tulleesta vaihtoehdosta luvattua palkintoa, joka oli *Yhdessä parempaa pedagogiikkaa* -oppikirja.

Jo seuraavana päivänä nimestä lähti oppilaitoksen sisällä kiertämään savolaiseen puhetapaan paremmin sopiva nimilyhenne *Veivi*, joka sitten jäi arkikäyttöön. Kerrottiin, että hallitus tuon kuultuaan oli pöytäkirjan ulkopuolella onnitellut itseään. Jos he olisivat valinneet nimeksi äänestyksessä voittaneen ehdotuksen, sen pohjalta nimeä savolaisella logiikalla vääntämällä oppilaitos tunnettaisiin nyt epäilemättä nimellä *Kakola*.

Johtoryhmään kuului kaikkiaan kuusi henkilöä: johtaja, kaksi koulutusjohtajaa, talous- ja hallintojohtaja, opiskelijapalvelujen johtaja ja hallintosihteeri. Lisäksi hallitus oli suositellut, että henkilöstöasioiden käsittelyn ajaksi mukaan kutsuttaisiin aina yksi luottamusmies. Se oli suositus, joka käytännössä tarkoitti sitä, että henkilöstöasiat käsiteltäisiin joko muiden nimikkeiden alla tai epävirallisesti pienemmissä ko-

koonpanoissa. Tai johtoryhmä sitä sanan tarkkuudella tulkitsi vain suositukseksi, ei välttämättä noudatettavaksi.

Johtoryhmän jäsenten valinta kevään aikana oli oma tarinansa. Kun useita oppilaitoksia yhdistetään, kaikille entisille rehtoreille ja johtajille ei riitä uudessa organisaatiossa johtajan paikkoja. Tuo ei opettajia ja muuta henkilökuntaa häirinyt lainkaan. Taisi moni joidenkin valitsematta jääneiden nimien osalta tuntea säälin sijaan suorastaan helpotusta.

Kokous oli juuri järjestäytynyt ja johtoryhmän jäsenten esittäytyminen alullaan. Yhtymän johtaja Arto Sipari tuli vanhan organisaation ulkopuolelta, ja valintaa perusteltiin uusien näkökulmien tuomisella oppilaitoksen arjen johtamiseen. Tosin kovin kaukaa hän ei tullut, koska hänen edellinen työnsä oli ollut maakunnan keskuskaupungin sivistysjohtajan virka.

Ehkä valinnan taustalla oli myös se, että hän oli oppinut hermojaan menettämättä asioimaan nurkkakuntaisten kuntopoliitikkojen kanssa. Muutamissa konkurssin uhkan pakottamana keskuskaupunkiin liittyneissä pikkukunnissa Arton nimeä ei muisteltu hyvällä, koska hänen syykseen laitettiin sivukylien oppilaspulasta kärsivien pikkukoulujen sulkemiset. Todellisuudessa päätökset sulkemisista olivat tehneet pakon edessä poliitikot, mutta milloinkas he ovat epäsuosittuja päätöksiä nimiinsä ottaneet. Virkamiehellä on virka ja kasvot sitä varten. Maakunnan reuna-alueilla epäiltiin nyt, että keskuskaupunki oli halunnut Arton juuri tuosta syystä – purkamaan ammatillista oppilaitosverkostoa – uuden organisaation johtajaksi. Puhe politiikan ja henkilösuhteiden mukanaolosta hänen valinnassaan puhuttiin, eikä se siten välttämättä tuulesta temmattu epäily ollut.

Toisaalta, niinhän valinnoissa hävinneet itseään lohduttaakseen aina väittävät.

Arto aloitti esittäytymiskierroksen ja kertoi tässä vaiheessa tarpeelliseksi katsomansa asiat urastaan, harrastuksistaan ja perheestään. Koulutukseltaan hän oli filosofian maisteri. Hän oli uransa alussa toiminut lukion yhteiskunnallisten aineiden opettajana, sitten samaisen lukion rehtorina ja siitä tehtävästä lopuksi noussut kaupungin sivistysjohtajaksi.

Olemukseltaan ja käytökseltään hän täytti kaikki joviaaliin henkilöön liitetyt tuntomerkit, sillä hän oli leppoisa ja hyväntuulinen. Hänen ulkoinen tavaramerkkinsä oli piirteeseen hyvin sopiva harmaa tweedpikkutakki. Toinen toiminnallinen tunnusmerkki hänellä oli kokouksissa kuunnella silmät puoliummessa ja kädet hyvin muodostuneen vatsan päällä keskeyttämättä toisten puheet. Ehkä vieressä istujat saattoivat korkeintaan kuulla vaikeasti tulkittavan ”hmm”-kommentin. Oman mielipiteensä Arto muodosti – tai kertoi – vasta muiden päätöksen teossa mukana olijoiden näkökannat kuultuaan. Sanottiin, että hänellä on lehmän hermot ja norsun muisti.

Arton jälkeen esittäytyivät vuorollaan johtoryhmän muut jäsenet. Vanhan organisaation ulkopuolelta oli tullut valituksi myös hyvinvointipalvelujen toimialajohtaja Jukka Sevonen. Hän tuli taloon paluumuuttajana pääkaupunkiseudulta yksityisen terveysalan yrityksen esimiestehtävistä, joissa oli ollut ainakin ulkopuolelta katsottuna uraputkessa.

Syystä tai toisesta hän oli hakenut julkiseen hakuun tullutta BveFin koulutusjohtajan paikkaa ja omaksi yllätyksekseen – ja monen oppilaitoksen työntekijän harmiksi, niin hänen annettiin ymmärtää – tullut valituksi.

Myös entisessä työpaikassa – lähdön taustasyitä tietämättä – hämmästeltiin, kun kuultiin hänen ottaneen vastaan uuden työn kovin erilaisessa ansaintamallissa. Koulutukseltaan Jukka oli terveystieteiden maisteri, joka on jossain ammat-

tien luokittelussa humanistiksi arvioitu. Miten tuo Jukan kohdalla näkyisi, se epäilemättä selviäisi jo syksyn aikana.

Vierestä katsottuna Jukan voisi olettaa elävän alansa koulutuksessa opetetun mukaisesti – syö oikein ja liiku – sillä sporttisessa vartalossa ei ylimääräisiä kiloja kannettavana hänellä näyttänyt olevan. Liikunnallisuus myös varmistui hänen kerrottuaan opiskeluaikojen salibandyn pelaamisestaan liigatasolla. Töihin siirtymisen jälkeen salibandyn sarjassa pelaaminen oli vaihtunut kaveripiirissä sählyn pelailuksi ollen vain kuntoa ylläpitävä harrastus. Tarkoitus oli tutkailla, löytyisikö täältä sopivaa porukkaa, jossa voisi jatkaa harrastustasolla. Perhesuhteistaan Jukka ei kertonut mitään. Hän oli organisaation uutena jäsenenä varmuuden vuoksi muihin nähden ylipukeutunut – harmaa puku ja solmio – mutta jo iltapäiväksi solmio oli kadonnut työhuoneen vaatekaappiin.

Timo Mäntykorven pukeutuminen oli oppilaitoksen tiloissa enimmäkseen linjalla farkut ja samettinen pikkutakki. Hänen vastuualueensa kulki laajasti käsitettävän teknologian koulutusjohtajan nimikkeen alla. Timo oli tullut organisaatioon jo parikymmentä vuotta sitten, ensin opettajaksi ja siitä – osin esimiesten, osin omasta tahdosta – nostettu tai noussut nykyiseen tehtävään.

Automaatioinsinööri oli hänen ammatillinen taustansa, ja olettaa sopi, että tulevina kuukausina kollegat johtoryhmässä kuulisivat, mitä logiikka ja erityisesti insinöörin logiikka tarkoittaa. Suorapuheisuus – joskus inhorealistinen – oli hänen tapansa esittää asiat, tapa, jota ei useinkaan aplodein tervehditty. Vaikeasti todistettavissa oli se tosiasia, ettei Timo tien nyt mistä puhui. Tai ehkä puhui vain silloin, kun tiesi mistä puhui, sama lopputulos kuitenkin. Kaksikymmentä vuotta organisaation eri tehtävissä antoivat epäilemättä hänelle hyvän taustatuen ja perusteet kertoa, mihin suuntaan uudessa organisaatiossa pitäisi hakeutua.

Totta kai on ainakin teoreettisesti mahdollista, että vanhasta organisaatiosta uuteen tulijat alkavat vain toistaa uudistumatta samaa vanhaa toimintamallia. Sinänsä inhimillistä käytöstä, jos on tyyppinä enemmän turvallisuus- kuin uudistushakuinen.

Siru Tuomela siirtyi entisestä organisaatiosta uuteen suunnilleen samalle tehtävänimikkeelle ja -kuvalle, joka oli talous- ja hallintojohtaja. Yliopistosta hän oli hyvin arvosanoin nopeasti valmistunut kauppatieteen maisteriksi, ja työtyyliltään hänellä oli taipumusta perfektionismiin. Se saattaa olla piirre, jolla varustettuna työpaikoilla harvemmin isoa ystäväjoukkoa kerää, mutta kukapas sinne ystävien vuoksi tai tarpeessa hakeutuu.

Jos Sirun ulkoinen olemus – pitkä, hoikka ja tyylikkäästi pukeutunut – oli vaikka vaatemalliksi sopiva, niin Sofia Aavaranta sopi sellaiseksi myös, jos haussa oli rotevien ja rehevien malliston esittelijä. Kuuttakymmentä ikävuotta lähestyvä rouva tuli tehtävään yhden entisen oppilaitoksen rehtorin tehtävästä. Oppiarvoltaan hän oli yhteiskuntatieteiden maisteri. Mitä tutkinto lie joskus sisältänyt, siitä ei muilla – ehkä Arto pois lukien – ollut tietoa. *Sivistys* oli sana, jota hän usein käytti. Käytti hän myös pitkiä puheenvuoroja, joissa lause turhan usein loppui eri asiaan kuin mistä oli alkanut.

Viimeisenä mutta ryhmän tärkeimpänä henkilönä esittäytyi Katja, hallintosihteeri. Sekavistakin puheista hän osasi loihtia esittämiskelpoiset pöytäkirjat. Myös hallintolain asiantuntijana hän oli organisaatiolle kullan arvoinen.

Esittäytymisten jälkeen – joista epäillä sopi, ettei kovin syvällisiä asioita kukaan itsestään tässä vaiheessa kertonut – Arto listasi ryhmän syksyn työtehtävät ja aikataulut. Tekemistä riitti, sillä listalla olivat talousarvio, strategia, arvot, visio, pedagogiikka, johtaminen ja jäsenten keskinäisen vallan ja vastuun rajankäynti. Kaiken piti olla valmiina ennen halli-

tuksen marraskuun kokousta, joka ne silloin lopullisesti hyväksyisi.

Myös alemman tason hallinnon organisointi oli vielä osin kesken, ja se piti saada valmiiksi talousarviosyistä jo aiemmin. Tekemistä riitti varsinkin vanhassa hallinnossa työskentelevillä, koska heillä säilyivät sen juoksevat tehtävät vuoden loppuun asti. Tietenkään talousarviota tai mitään muutakaan uutta sille ei enää suunniteltu.

Työtavaksi sovittiin yhteinen seminaaripäivä per viikko ja aina tarvittaessa. Kaksi kertaa ennen marraskuun lopun hallituksen kokousta niissä olisi mukana hallitus tai sen edustus. Muina aikoina kukin tekisi yhteisiä valmistelutehtäviä sekä oman vastuualueensa uusia ja vanhoja tehtäviä.

”Kun minä olen organisaatioon ulkopuolelta tullut, niin yhteenvetona syksyn tehtävistä toivon teidän tekevän minulle kristallinkirkkaasti selväksi joululounaalle mennessä – tai viimeistään silloin – mikä on meidän olemisen tarkoitus. Jos ja kun sellainen löytyy, miten me sitä tulevana vuosina arjessa toteutamme”, toivomuksella yllätti Arto ryhmänsä jäsenet.

Hetkellinen hämmästys häivähti useammankin läsnäolijan kasvoilla. Miten johtaja voi olla noin pihalla toimenkuvaan? Vai esittikö hän jotain muuta kuin todellisuudessa oli?

”Toisaalta, eikö tuo kysymys olisi aiheellista asettaa keran vuodessa kaikissa valtion kassasta tulonsa nostavissa organisaatioissa”, komppasi mielessään toinen uusi tulokas Jukka Arton ajatusta.

Lopuksi Arto toivoi syksyn sujuvan hyvän yhteistyön ja yksimielisyyden hengessä. Tosin tuosta jälkimmäisestä ei kukaan mielessään ollut varma, ei varsinkaan sen jälkeen kun Timo kyseenalaisti sen tai sen tarpeen kysymällä lyhyesti ”miksi”.

Arto tulkitsi kysymyksen – ainakin tässä vaiheessa – enemmän filosofiseksi kuin vastattavaksi, joten hän kiersi

sen toteamalla rauhallisesti ”miksi ei”. Epäily ja jännite oli kuitenkin kylvetty, ja lähitulevaisuus näyttäisi, millaisessa työskentelyilmapiiirissä yhteistyö tapahtuisi.

Työhuoneelleen palattuaan Arto istahti tuolilleen ja jäi mietiskelemään johtoryhmänsä henkilöiden taustoja ja historiaa. Hän itse oli tullut tehtäväänsä valituksi muita aiemmin ja valituksi tulemisestaan hän tiesi liikkuvan oppilaitoksessa monenlaisia huhuja. Hän tuli organisaation ulkopuolelta, ja jotkut organisaation sisäpuolelta olleet hakijat olivat pettyneet raskaasti. Arto ei antanut sen itseään häiritä, se ei ollut hänen ongelmansa. Hän myös tiesi puheista poliittisten ja henkilösuhteiden kytkösten liittämisestä valintaansa, mutta itse hän näki niiden merkityksen rajallisenä. Toki hän oli asiasta hakuvaiheessa keskustellut silloisen esimiehensä keskuskaupungin johtajan kanssa, ja tämä oli hänelle taustalla tukensa luvannut, mutta ei hän valinnan tekijä tietenkään ollut.

Muita johtoryhmän jäseniä hän oli jo ollut haastattelemassa. Hän oli valinnoissa halunnut katsoa ryhmän kokonaisuutta. Hän ei tarvinnut eikä hakenut joo-miehiä tai -naisia, tuhoisinta yhdistelmää, minkä johtaja voi ympärilleen valita. Ei, hän halusi dynaamista koostumusta, erilaisia näkemyksiä, erilaisia tyyppejä, sopivan annoksen vanhaa kokemusta organisaation sisältä ja vastaavasti uusia tuulia ulkopuolelta. Myös ikärakenne saisi olla leveä.

Kaikille haastatelluille teetettiin myös ulkopuolisen palvelun tarjoajan toimesta soveltuvuus- ja luonnetyyppitestit. Organisaation sisältä ehdolla olleista oli ollut lisäksi helppo saada lisää taustatietoja. Timon hallitsevuuteen pyrkivästä loogisuutta korostavasta toimintatavasta ja suorasukaisesta puhetyylistä häntä varoiteltiin, koska siitä eivät kaikki tykänneet. Kaikki piirteitä, jotka yleisesti – osin virheellisesti – lii-

tetään insinööreihin. Toisaalta kehuittiin hänen työuraansa oppilaitoksessa, sanottiin hänen olleen opettajana opiskelijat huomioiva ja esimiehenä asioiden vaatiessa kyllä tyly, mutta muuten reilu ja lojaali alaisilleen ja työyhteisölle. Eikä hän haastattelussa millään tavalla pyrkinyt mahdollisesta ennakokuvastaan poikkeamaan tai sitä kaunistelemaan. Epäselväksi Artolle jäi, onko Timo ekstrovertti vai introvertti, eikä hän yksityisestä puolestaan puhunut mitään.

Sirun valinta oli ollut Artolle helpoin. Huomioon otettavia kilpailevia hakijoita ei juuri ollut. Työnsä vanhan organisaation parissa hän oli hoitanut moitteettomasti, ja uuden organisaation työ ei siitä suuresti poikennut. Numerot ovat numeroita, vaikka firman nimi muuttuisi. Opiskelijana hän oli ollut laudatur-tasoinen, ja ehkä päälle päin se Sirun tapauksessa näkyi joskus lievänä ylimielisyytenä. Arton aiempien kokemusten perusteella se saattoi olla myös nuoruuden ja kokemattomuuden aiheuttama reaktio ja pelkästään oman epävarmuuden peittämistä.

Testien mukaan tyyppinä Siru oli yhdistelmä selkeyttä, pikkutarkkuutta ja faktoihin työssään tukeutuvaa, kaikki piirteitä, jotka taloushallinnosta vastaavalle sopivat hyvin. Toisaalta myös viehättävä ja ekstrovertti, piirteitä, jotka harvemmin yhdistyvät edellisten kanssa samassa persoonassa.

Sofia oli Artolle valinnoissa ollut ristiriitainen tapaus. Haastattelussa hän joutui monet kerrat keskeyttämään tämän vastaamisen, koska puhe kulki jo aivan muussa asiassa kuin mitä oli kysytty. Toisaalta hän osoitti tuntevansa hyvin opiskelijoiden arjen ongelmat ja mahdolliset auttamiskeinot niiden ratkaisemisessa ja opiskelija-asioista vastaavaahan tässä haettiin. *Empatia* ja *sivistys* olivat sanoja, joita Sofia usein käytti. Olisi hyvä porukan vääpeli, ajatteli Arto reservin luutnantin logiikalla. Epäilemättä ainakin Timon kanssa

Sofialla törmäyksiä tulisi, mutta ei se kummankaan valinnan esteenä voinut olla.

Testit kertoivat kyseessä olevan henkilö, joka on verbaalinen, ulospäin suuntautunut, turvallisuushakuinen, ystävällinen ja todennäköisesti hyvä tiimityöntekijä.

Jos Sofia oli valinnoissa ollut ongelmallinen tapaus, niin ehkä Jukkaa voisi luonnehtia mielenkiintoiseksi tapaukseksi. Hänellä ei ollut oppilaitoskokemusta kuin pulpetin puolelta. Ikäluokka hänellä oli suunnilleen sama kuin Sirulla. Olemus oli urheilullinen. Hän ei haastattelussa mitenkään korostanut paluumuuttajastatustaan, kunhan sen vain totesi. Haastateltavana ja esiintyjänä hän oli ollut ehdolla olleista paras, eikä vähiten verbaalisen osaamisensa ansiosta. Ulkopuoliseksi hän oli myös hyvin perehtynyt uuden mahdollisen työpaikansa taustatietoihin, mistä osoituksena teki teräviä kysymyksiä oppilaitoksen nykyisestä tilasta, fokuksesta ja tulevaisuudesta. Haastattelun päätyttyä toisena haastattelijana ollut hallituksen puheenjohtaja oli sanonut: ”Onpa nuorella miehellä hyvä luontainen karisma!” Siitä he keskustelivat, onko oppilaitoskokemuksen puute este valinnalle. Toisaalta muualla hankittu johtajakokemus kompensoisi sitä. Perusteltua olisi myös odottaa, että Jukka näkisi monia asioita uudesta näkökulmasta tullessaan työyhteisöön boksien ulkopuolelta.

Testit kertoivat kyseessä olevan henkilö, jossa oli piirteitä monipuolisesti. Osa niistä oli osin jopa toisilleen vastakkaisia. Tai ainakin maallikosta määritelmät ekstrovertti, sosiaalinen, ja verbaalisesti lahjakas mutta toisaalta myös suorituskykyinen ja -haluinen sekä selkeä sellaisilta vaikuttavat.

Artolle testien isoin merkitys oli nähdä, tuleeko kenestäkään niin sanottua punaista hälytystä, viesti, ettei kyseinen henkilö olisi sovelias esimiestehtäviin. Muuten hän valinnoissa luotti omaan harkintakykyynsä ja tarpeeseensa saada toimiva dynaaminen johtoryhmä kokoon. Ainakin testien ja

haastattelujen perusteella voisi päätellä, että koolla oli tavoitteen mukainen koalitie. Vielä ensimmäisen yhteisen tapaamisen perusteella oli liian aikaista arvioida, kuinka hyvin se arjessa yhdessä toimisi ja odotukset täyttäisi. Muutaman työteliään kuukauden, tai ainakin vuoden, kuluttua asiaa on helpompi arvioida, summasi Arto mietteensä pyöräillessään työpaikalta kotiaan kohti.

Arto asui vaimonsa ja nuoremman, lukiota käyvän poikansa kanssa lähellä ruutukaavaa olevassa omakotitalossa. Vaimo toimi opinto-ohjaajana kaupungin keskustassa sijaitsevassa lukiossa. Vanhempi pojista suoritti varusmiespalvelustaan ollen parhaillaan RUK:ssa Haminassa.

Bveif kertoo erään kuvitteellisen ammatillisen oppilaitoksen hallinnollisista tapahtumista yhden vuoden ajalta. Kuvaukset voisivat toki olla myös todellisia missä tahansa olemassa olevassa oppilaitoksessa, ovathan toiminnan organisointi, strategia, opettajat ja opiskelijat ongelmiseen, talousarvio jne. normaalia oppilaitoksen arjen toimintaa.

Työyhteisöt muodostuvat yksilöistä, joten henkilöt ja heidän keskinäiset suhteensa ovat teoksessa merkittävässä osassa. Joistakin tekstin osista voisi päätellä, että kirjoittajalla on kokemusta kuvaamistaan tapahtumista. Onko hän ymmärtänyt näkemänsä ja kuulemansa oikein vai väärin? Vai kirjoittaako hän niin kuin kirjoittaa vain tekijän vapaudella? Se jääköön lukijan ratkaistavaksi.

Aiempien teostensa, Kuin hiekalle rakennettu ja Häivähdys ihmisestä, tapaan kirjoittaja viljelee tekstissä ymmärtävää ja rakentavaa huumoria.

BoD

9 789528 082170